

ligt. At de ogsaa maa skaffe en Hæderlighedsattest, der lyder paa, at vedkommende er „et i enhver Retning hæderligt og ædrueligt Menneske og hverken straffet eller belastet med Gæld“, det fandt det ærede Medlem „nedværdigende“. Er det nedværdigende, saa er jeg bleven nedværdiget ikke mindre end 4 Gange, første Gang, da jeg skulde være Sagførerfuldmægtig, dernæst, da jeg skulde være Overretssagfører, siden, da jeg skulde være Højesteretssagfører, og yderligere, da jeg i min Ungdom søgte at blive forsat til Forplejningskorpset. Hver Gang blev der forlangt en lignende Hæderlighedsattest, og jeg har ikke fundet noget krænkende eller nedværdigende deri. At slige Attester i Almindelighed ikke ere meget værd, det er en Sag for sig — deri vil jeg give det ærede Medlem Ret, men at de skulde være nedværdigende, det tyder dog paa for megen Finfølelse fra det ærede Medlems Side.

Det ærede Medlem spurgte mig, om jeg snart vilde gaa med til en Revision af Lønningsloven for Statsbanernes Personale, men, mine Herrer, vi pleje jo ikke at revidere vore Lønningslove 3—4 Aar efter, at de ere vedtagne. Der plejer snarere at hengaa en halv eller hel Menneskealder, inden man gaar til dette. Om jeg ikke tager Fejl, stammede Lønningsloven for de Officerer, vi talte saa meget om i Fjor, fra 1867; at man saa allerede nu, 3 $\frac{1}{2}$ Aar efter, at Lønningsloven for Statsbanedriften efter haarde Fødselsveer kom til Verden, ønsker at faa denne revideret, forekommer mig dog at være loylik tidligt. Skulde der imidlertid vise sig almindelig Stemning paa Rigsdagen for at gaa til Revision af denne Lov, saa skal jeg ikke stille mig hindrende i Vejen derfor, men jeg vil i hvert Tilfælde afvente Vidnesbyrd herom, inden jeg tager dette Forhold frem til Behandling. Lidt efter lidt tager jeg, saa vidt jeg kan, de værste Punkter frem til Forbedring paa Finansloven, og jeg tror i Virkeligheden, man kan hjælpe sig paa den Maade indtil det Tidspunkt, da man atter maa tage fat igen paa en almindelig Revision.

Saa spurgte det ærede Medlem, om jeg ikke snart vilde gaa med til at ophæve den Ordning, som jeg for Resten talte om i Fjor, at en Del af Stationsforstanderne for et fast Vederlag skal besørge Opvarming, Renholdelse og Belysning af Stationerne. Nej, det agter jeg ikke at gøre. Jeg finder, det er en forstandig Ordning, naar man vil væрге sig imod en alt for stor Ødselhed.

Med Hensyn til Vandbygningsvæsenets Lønningslov klagede det ærede Medlem over, at Kostpengene vare nedsatte over hele Linien lige fra dem, der havde 2 Kr., til dem, der havde 50 Øre; dette er en Misforstaaelse. Førrend den ny Lønningslov for Vandbygningsvæsenet kom for 1 $\frac{1}{2}$ Aar siden, havde Personalet saadanne Dagpenge af fra 2 Kr. og nedefter. Da den ny Lov var traadt i Kraft, saa fulgte deraf, at udover det deri hjemlede maatte Personalet ikke beholde de Lønningsemolumenter, de hidtil havde haft. Da det nu oplystes for mig af Vandbygningsdirektøren, at en Del af disse Penge ikke nedgik til Kosten og altsaa i Virkeligheden vare at betragte som Lønningstillæg, saa maatte jeg, naar jeg vilde være loyal overfor den ny Lov, lade dette Overskud falde væk, saa maatte disse Kostpenge begrænses til, hvad Personalet virkelig betalte for Kosten. I Henhold hertil blev saa ogsaa de 2 Kr. for Officererne nedsat til 1 Kr. 20 Øre, men paa den anden Side bleve de lavest staaende satte op, saaledes at de fik det, de virkelig gave ud, medens de andre ikke fik mere, end de virkelig gave ud. Det finder jeg er en loyal Overholdelse af Loven. Der har været gjort Henstillinger, om man ikke kunde fire lidt paa Bestemmelsen for de Officerers Vedkommende, der vare ansatte, før Loven udkom. Dette er noget, som er Genstand for Overvejelse; jeg skal ikke komme ind paa det, men jeg tror, at den Ordning, der er truffet, i Princippet er rigtig og den, der stemmer med Loven.

Det ærede Medlem for Hjørring (Jungersen) ønskede, at Sønderskov Billetsalgssted skulde gøres til Holdeplads. Trafikken der er dog endnu ikke af en saadan Størrelse, at man efter almindelige Regler kan forsvare at gøre dette Biletsalgssted til Holdeplads. Jeg faar altsaa finde mig i, at man taler om Pression og Kamp, men vil man holde sig til de almindelige Regler, saa hører Sønderskov ikke til de Biletsalgssteder, der i den nærmeste Fremtid bør ophøjes til Holdeplads. At det en Gang med Tiden vil blive det, derom nærer jeg ganske vist ingen Tvivl.

Det ærede Medlem for Silkeborg (Jakob Christensen) fremkom med nogle Anker over Togplanen. Jeg har tidligere svaret paa Andragender i samme Retning, og det Svar, der vil komme paa det ny Andragende, som er indkommet om det samme, vil næppe komme til at gaa i den Retning, det ærede Medlem ønsker; thi det vilde koste et Tog til, et enkelt Tog fra Silkeborg til Skanderborg koster 40—